

[Jørgen Jensen]

ikke nogen der forsøger på. Vi siger tværtimod, at der må en anden holdning ind i den politiske linje.

Må jeg så til sidst af hensyn til tiden tage det op, som økonomiministeren sluttede med, nemlig at resultatet af de overenskomstforhandlinger, der er i gang, også var en afgørende del af det, som skulle til for at bringe renten ned. Dermed har man selv åbnet for, at denne debat også skal omfatte overenskomstsituationen.

Det har været meget svært at få udtalelser fra regeringschefen om de aftaler, der var indgået mellem venstre og socialdemokratiet om overenskomstsituationen, medens økonomiministeren har været noget mere åbenhjertig og efter min mening også mere ærlig om holdningen. Han har talt tydeligt og klart om sabotage imod regeringens politik og om, hvad man ville gøre, hvis arbejderne fik bedre resultater. Derfor vil jeg spørge, om det vil være sabotage mod regeringens økonomiske politik, hvis man får gennemført en arbejdstidsforkortelse med fuld lønudligning. Vil det nødvendiggøre indgreb fra regeringens side?

Jeg vil endvidere spørge, om frigørelse eller udbetaling af de tvangsoptsparede dyrtidsportioner i ATP indgår i regeringens planer om en politisk løsning af overenskomstsituationen.

Jeg vil derudover spørge, om der vil blive fremsat et forslag om værdistigningsafgift, også hvis regeringen skal gribe mere direkte, eller måske rettere sagt mere åbent, ind i overenskomstafslutningen, end man har gjort indtil nu.

Videre vil jeg spørge, om dette forslag til værdistigningsafgift vil kunne hindre en skattefri belåning af den størrelsesorden, som man kan læse om i Ekstra Bladet i dag er sket ved det gods, som man så storsindet har foræret kongehuset, og som i løbet af de sidste par år er blevet belånt for 4,5 mill. kr. Vil det forslag, man arbejder med, kunne sikre, at noget sådant skal beskattes? De oplysninger, vi har om forslaget, tyder i hvert fald på, at det ikke kan lade sig gøre, at det overhovedet ikke vil friholde dette. Jeg stiller disse spørgsmål, da ministeren selv kom ind på overenskomstafslutningen og dens betydning for den økonomiske politik.

Niels Helveg Petersen (RV):

Denne debat er desværre en lille smule meningsløs; det er meget svært at se, hvad der egentlig er dens sigte. Jeg var fra starten skeptisk, da jeg så, forespørgslen blev rejst, og jeg blev ikke mere overbevist om debattens betydning efter at have hørt hr. Alfred Hansens forelæsning her i dag, som jo var sådan lidt løst og fast om renten i Danmark – mest løst. Det eneste, denne debat fører til, er, at vi hver for sig får en mulighed for at skamride nogle af vore kæpheste, og jeg synes, hr. Maisted i den henseende nåede det helt sublime.

Jeg kan i det store og hele henholde mig til det, ministeren sagde. Den nære sammenhæng mellem rentens højde og en række andre økonomiske faktorer blev her beskrevet, og det skal jeg ikke gå nærmere ind på. Jeg vil i stedet tage et par ting frem, som har med renteproblemet at gøre, og som efterhånden trænger stærkt til reformer.

For det første kan man spørge, om vi overhovedet har en høj rente. Ja, det har vi selvfølgelig for erhvervene, erhvervene, som skal bære den fulde omkostning af den høje rente, og især for de erhverv, som har et stort og langvarigt kapitalapparat, som f. eks. landbruget, spiller rentens højde en ganske overordentlig stor rolle.

Derimod er der jo en række personer, især lønmodtagere med høje indkomster i byerhvervene, for hvem den høje rente jo ikke er nogen særlig hindring for deres udfoldelse. For lønmodtagere med høje indkomster og dermed gode fradragsmuligheder er renten jo ikke det tyngende problem.

Hvis vi for nemheds skyld går ud fra en rente på 18 pct. med en marginalskat på 67 pct., betaler skatteministeren uden videre de 12 pct., og så er der 6 pct. tilbage. Med en årlig inflationstakt på 7, 8, 9, 10 pct. er realrenten i disse regnestykker jo faktisk negativ.

Det giver også ganske tydelige resultater, nemlig at der finder en stor gældsætning sted for lønmodtagere med høje indkomster i byerhvervene, som kan få skatteministeren til at finansiere en meget betydelig del af rentebyrden.

En ændring af fradragsreglerne er derfor nødvendig, hvis man mener det alvorligt med på længere sigt at få en bedre balance i økonomien, og det vil sige en større samlet opsparing i samfundet. Det er meningsløst i den økonomiske situation, vi befinder os i, at